SVOBODA — СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 78. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, APRIL 27, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 27-го КВІТНЯ 1993. Ч. 78. РІК С.

ЗАПРОВАДЖЕНО ПРИКОРДОННУ І МИТНУ КОНТРОЛЮ

Київ (УНІАР). — Згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 15-го квітня запроваджено обов'язкову прикордонну і митну контролю при здійсненні повітряного сполучення з країнами близького зарубіжжя. Митні служби працюють на летовищах для міжнародних летів, а також у Бердянську, Вінниці, Дніпропетровському, Запоріжжі, Кіровограді, Луганську, Маріюполі, Полтаві, Сумах, Тернополі, Харкові, Черкасах, Чернівцях, Чернігові. Крім того — на військових летовищах Арцизькому, Джанкої, Мелітополі, Узині.

У Севастополі працівники міліції затримали двох курсантів Військово-морського Інституту ВМС України, в помешканні яких вилучено чотири кулемети, три гармати Ф-1, міна, карабін і біля 500 патронів різного калібру.

На кордоні з Росією в Харківській області 13-го квітня затримано двох безробітних, які намагалися вивезти в автомобілі до Росії 5,3 мільйона російських рублів. На Кіровоградщині 27-го березня прикордонники перешкодили вивезти до Пензи 56 мішків з російськими рублями загальною вагою близько 2 тонн. Відправником „цінних" паперів, як сказано в документах, є приватна фірма „Ісса". У Харкові також затримано двох митників за хабарництво, в них вилучено 1,000 дол. ЗСА і один мільйон купоно-карбованців. У Золочеві на Харківщині затримано групу місцевих жителів, які перевдягнувшись у військову форму, видавали себе за митників, перевіряли вантажі, вимагали штрафи по 1,000 карбованців, або російськими рублями. Це вже третя група, виявлена на кордоні з Росією. Також у крадіїв вилучено 16 злитків міді і 21 тонну спирту.

Згідно з повідомленням Міністерства внутрішніх справ України, тільки в столиці України за останній тиждень березня скоєно 50 убивств, нанесено 38 тяжких ушкоджень, які привели до смерти людей, 23 зґвалтування, 54 розбійних напади, здійснено 66 пограбувань. У деяких затриманих вилучено: 8 гранатометів, 2 автомати, 3 гвинтівки, іншу зброю. Затримано 363 торгівці наркотиками. Загалом протягом року виявлено понад 2,000 злочинів, пов'язаних з наркотиками. У 2,5 рази збільшилося число нападів на водів таксівок та приватних авт. У Києві 13-го квітня повідомлено, що протягом доби скоєно 91 тяжкий злочин, що призвело до смерти 23 осіб. Розкрито лише 42 злочини.

У Чопі Закарпатської области 8-го квітня затримано двох злочинців, які вдерлися до будинку робітника залізничної станції і, погрожуючи газовим пістолем та ножем, пограбували громадянина Китаю і зґвалтували його дружину. У громадян Китаю, що поверталися з туристичної поїздки до Угорщини, злочинці забрали 6,000 дол.; 500,000 українських купоно-карбованців, 70,000 російських рублів та ювелірні вироби із золота.

По Дніпропетровщині мандрує Олександер Шевчук, який видає себе за священика УАПЦ, виманює в людей гроші, краде речі. Пресова служба обласного братства Андрія Первозванного повідомила, що цього чоловіка, можливо, певні сили використовують з метою провокації.

У Міністерстві внутрішніх справ України 14-го квітня відбулася пресова конференція, на якій міністер Андрій Василишин розповів, що за минулий рік з майже мільйона злочинів розкрито лише 223 тисячі, решта злочинів залишаються нерозкритими.

В Євпаторії 7-го квітня працівники малого підприємства „КНІЕ" намагалися вивезти на пароплаві Амброс-1, який належить одеській комерційній фірмі „Аскофлот", 72 тонни дизельного пального до Порт-Саїду. В Іллічевському порту Одеси українські митники 15-го квітня виявили контейнери з ядерним паливом — близько 80 тонн. За попередніми повідомленнями, небезпечний вантаж відправлений однією з комерційних структур Росії в Лівію. Корабель з цим вантажем мав зайти також у болгарський порт Варна. Хемічна речовина, виявлена на кораблі, може бути використана для виробництва ракетного палива.

КОМБАТАНТИ ВІДЗНАЧИЛИ ЮВІЛЕЙ

Кергонксон, Н. Й. (Р. Юревич). — 23—25-го квітня тут, на Союзівці, оселі Українського Народного Союзу, відбулося урочисте відзначення 50-ліття створення Стрілецької Дивізії „Галичина" — 1-ої Української Дивізії Української Національної Армії. Святкування влаштувало Братство кол. Вояків 1-ої УД УНА — Крайова Управа у ЗСА. Ювілейний комітет очолював Роман Данилюк, заступник голови Головної управи Братства.

У п'ятницю, 23-го квітня, відбулася товариська зустріч побратимів — колишніх вояків дивізії „Галичина".

Урочисте відкриття ювілейних святкувань почалося в суботу, 24-го квітня, о год. 5.30 по полудні. Відкрив програму Р. Данилюк. Апель прапорів провів колишній підстаршина дивізії Юрій Ференцевич. Ювілейне слово виголосив голова Головної управи Братства, головний редактор журналу „Вісті Комбатанта" д-р Мирослав Малецький. Бенкетом проводив Євген Шипайло.

У мистецькій програмі взяли участь ансамбль „Обереги" з України, декляматори Лідія Хома та Оксана Сновидович-Мазяр, гумористи Степан Магмет та Роман Колісник.

У неділю, 25-го квітня, відбувся похід з прапорами до місцевої церкви Св. Тройці, де була відправлена Служба Божа в намірені українського війська і Панахида за поляглих і померлих вояків Дивізії.

Репортаж про урочисте святкування ювілею появиться у наступних числах „Свободи".

УЛМК І ОМУА ВІДНОВЛЮЮТЬ ДІЯЛЬНІСТЬ

Ню Йорк. — Тут у п'ятницю, 30-го квітня, о год. 7-ій вечора Український Літературно-Мистецький Клюб і Об'єднання Мистців Українців в Америці, влаштовують доповідь на тему „Проблематика українського народного мистецтва — сьогодні". Доповідач — Лідія Орел, етнограф, мистецтвознавець, завідуюча відділом народного мистецтва Київського Музею Народної Архітектури і Побуту. Доповідь відбудеться в домівці УЛМК і ОМУА, 136 Друга авеню. Там же відбудеться і наступна доповідь у п'ятницю, 14-го травня, о год. 7-ій вечора на тему „Богородиця-Одигітрія та єдність стилю в давньому українському мистецтві", яку виголосить мистецтвознавець Стефанія Гнатенко.

Відзначення 85-річчя М. Бек знайшло відгук у американській пресі

Дітройт. Миш. — Відзначення 85-річчя адвоката і колишньої голови Міської ради Дітройту Марусі Бек, яке відбулося у формі пропам'ятної виставки в ґалерії ЕКО від 21-го до 30-го березня, відбилося широким відгуком у місцевій американській пресі.

„Дітройт Фрі Пресс" з 22-го березня і „Макомб Дейлі" з 30-го березня подали широкі репортажі із світлинами про 59-літню діяльність М. Бек в українській громаді та політичному житті Дітройту, в яких підкреслюють її живучість, активність та прив'язання до України, звідкіля приїхали її батьки.

Виставку відкрила своїм теплим словом про М. Бек суддя Корнелія Кеннеді, підкреслюючи, що М. Бек була справжнім піонером XX сторіччя, як перша жінка обрана головою Міської ради і виконуючою обов'язки посадника Дітройту, що довго служила в адміністрації міста.

Вона в розмовах із американськими репортерами розповідає багато цікавих епізодів із свого суспільно-політичного життя, яке однак в останніх роках було вже епокійніше і посвячене піклуванню улюбленим братом, який був її ментором впродовж довгого часу.

На жаль саме відкриття виставки получене із відзначуванням її 85-річчя цілою українською громадою Дітройту та зорганізоване її колишніми американськими співробітницями було притемнене сумним фактом, що день пізніше брат Іван відійшов у засвіти.

Із питоменною її бистрістю і підходом до життя М. Бек сказала оглядаючи посвячену меморабіліям цю виставку: „Кажуть, що кілька хвилин перед закінченням життя, ціле воно проходить вам перед очима. Бачите, я не потребую чекати, бо ціле моє життя представлене тут на цій виставці".

ЗСА підпишуть договір про охорону довкілля

Вашінгтон. — Минулого тижня, президент Билл Клінтон заявив, що З'єднані Стейти приєднаються до Договору біологічну багатоманітність видів, проєкт якого прийнято на міжнародній конференції у Бразилії. Відомо, що текст цього проєкту відмовився підписати президент Джордж Буш, викликавши невдоволення активістів охорони довкілля. Згадана конференція, присвячена охороні екології землі, відбулася минулої осені в Ріо-де-Жанейро.

Відмовляючись приєднатися до договору, заініційованому країнами „третього світу", Дж. Буш запевняв, що захищає інтереси американських компаній і країни в цілому. Він був настільки певний у правильності свого рішення, що дозволив собі зігнорувати думку Білого Дому, спеціялістів у ділянці екології, які рекомендували підписати договір, хоч і з певними застереженнями.

Цей договір не є простим. Він накладає тяжкі обов'язки на економіку розвинутих індустріяльних країн і на ті міжнародні корпорації, котрі працюють у ділянці біотехнології, зобов'язуючи їх ділити прибутки від виробництва нових товарів, якщо при цьому були використані природні ресурси країн „третього світу". Іншими словами, це означає, що компанії мусять платити за використання природних ресурсів двічі: перший раз — за саму сировину, а другий — після того, як новий товар починає давати прибутки.

Крім того, договір передбачав збудування нових очисних споруд, що привело б до різкого збільшення обсягу капіталовкладень у виробництво, і відповідно — до збільшення собівартости продукції та до зростання цін. Так що не тільки попередня, але й теперішня Адміністрація ЗСА має великі сумніви щодо цього договору. Кореспондент „Ню Йорк Таймс" Ричард Берк пише, що текст виступу Б. Клінтона перед представниками товариств охорони довкілля декілька разів переписувався.

Проти негайного підписання договору висловився міністер фінансів Ллойд Бентсен і міністер енергетики Гейзел О'Лірі. Вони вважають, що договір шкодить інтересам американської промисловости. Однак врешті-решт перемогла точка зору віцепрезидента Ала Ґора, відомого своїм радикалізмом у ділянці охорони довкілля. У колах промисловців Ал Ґор вже не має підтримки, особливо після його обіцянки закрити токсичне виробництво — фабрику перероблення відпадів в Огайо.

Б. Клінтон перед виборами критикував Дж. Буша за відмову підписати договір, але коли став президентом, то сам переконався, що справа вимагає вийняткової розважливости.

Після підписання президентом договір має ратифікувати Сенат — двома третинами голосів. Білий Дім заявив, що ратифікація відбудеться безперешкодно.

Б. ЄЛЬЦИН ЗДОБУВ ПЕРЕМОГУ У РЕФЕРЕНДУМІ

Москва. — Американські кореспонденти, базуючись на статистиці проведених опитів Фундацією громадської думки для телевізійної новинкової програми Ітоґі, подали у своїх звідомленнях, що Боріс Єльцин таки здобув перемогу у голосуванні минулої неділі. Перші підрахунки виказують, що народ Росії взяв активну участь у цьому голосуванні, бо понад 60 відсотків уповноважених до голосування громадян взяло участь. Перші офіційні висліди починають вже надходити, але остаточні підрахунки не будуть готові аж 5-го травня.

З проведених опитів у 16 більших містах Росії видно, що росіяни вирішили підтримати Б. Єльцина і його співробітників на важкій дорозі до демократії та вільного ринку. На бальотах голосування було поставлено чотири питання, у першому йшлося про довір'я до президента — опити виказали, що 75 відсотків сказали так, а 24 ні. У другому питанні, де йшлося про економічні програми запропоновані Б. Єльциним, 67 відсотків проголосували за, 32 проти. На третє питання стосовно передчасних виборів на президента — тільки 29 відсотків заявились за. Одначе на четверте питання, чи виборці хочуть передчасних виборів до Верховної ради — аж 78 відсотків сказали так і тільки 20 відсотків були проти.

Хоча отриманий Б. Єльцином мандат від громадян Росії не є леґально зобов'язуючим, то це дасть йому деяку перевагу у боротьбі з опозицією у Конґресі. Вже навіть перед голосуванням Руслан Хасбулатов, голова Конгресу, заявив, що висліди голосування будуть мати тільки дорадчий характер. А після голосування він перший зробив виклик, заявляючи, що при голосуванні були неточності та шахрайства. Б. Єльцин на всі ці заяви і закиди не мав жодних коментарів. Як заявив шанований всіми російський історик Дімітрій Ліхачев, „це голосування не було за Б. Єльциним чи за Р. Хасбулатовим — це вирішувалась майбутність Росії та запевнення, що її не примусять повернутися на колишній шлях репресій".

Організація Лайонс активізується в Україні

Джерзі Сити, Н. Дж. — Як відомо, в ЗСА існує організація підприємців і професіоналістів засновано в 1917 році Мелвином Джонсом під назвою „Інтернешенел ассосіейшен оф Лайонс клабс". Ця організація, що її популярно називають „Лайонс інтернешенел", має за ціль допомагати громадам самостійно або у спілці з іншими організаціями. Їхні клюби по цілому світі проводять добродійну діяльність у різних ділянках.

Тому не дивно, що члени цієї організації з Бабилону на Лонг Айланді, Н. Й., розпічнуть свою місію „Люди — людям" до міста Донецьке в Україні. Туди вони виїхали в середу, 21-го квітня, і перебуватимуть там до вівтірка, 27-го квітня, відвідуючи лікарні, школи та сиротинці, щоби збагнути найконечніші потреби цих установ.

Розпочалося це зацікавлення у квітні 1992 року, як колишній президент бабилонського клюбу Юрій Дранс почув доповідь професор Белли Шелеґеди з Донецького Політехнічного Інституту на симпозіюмі зорганізованім Гофстра університетом. Ю. Дранс сам українського роду, запросив Б. Шелеґеду виступити перед членами його клюбу. Проф. Шелеґеда розповіла про теперішню ситуацію в Україні, про життя в Донецькому та про конечні потреби щоденного існування. Після цього бабилонський Лайонс клюб вирішив, що може допомогти організуванням і спонзоруванням Лайонс клюбу в Донетському.

Зусилля бабилонського Лайонс клюбу завершаться, як Ю. Дранс і колишній голова округи Лайонс клюбів Фред Ґармесон допоможуть в зорганізуванні та відкритті донецького Лайонс клюбу. Перебуваючи в Донецькому вони також матимуть зустріч з посадником міста, а в поворотній дорозі зустрінуться з міністром освіти України Петром Таланчуком.

У СВІТІ

ПІД ЧАС ВІЗИТИ міністра зовнішніх економічних зв'язків Російської Федерації Серґєя Ґлазьєва в Уруґвай досягнуто угоди, згідно з якою Росія зобов'язалася виплатити Уруґваєві борг у розмірі 50 млн. дол. Про це повідомив міністер закордонних справ Уруґваю Серґіо Абреу Бонільї після переговорів з членами російської торговельно-економічної делеґації, яка відвідала Уруґвай з офіційною візитою. Головною турботою під час діялогу був пошук шляхів вирішення проблеми заборгованости, успадкованої Росією від колишнього СССР. На зустрічі розглядалася також можливість створення спільних російсько-уруґвайських підприємств.

В ІНТЕРВ'Ю ДЛЯ ГАЗЕТИ „Арґументи і Факти" президент Росії Боріс Єльцин назвав помилкою те, що він взяв віцепрезидентом Алєксандра Руцкого. „Аналітики кажуть, що він нам практично нічого не зробив для перемоги у виборах", — підкреслив президент. На думку Єльцина, „мало що є кримінального в одинадцятьох течках" Руцького — документах, які зібрав віцепрезидент і які, за його словами, міcтять дані про зловживання у вищих ешельонах російської влади. Говорячи про можливий результат голосування, Єльцин сказав, що відомі юристи вже дали рекомендації, що треба буде зробити після 25-го, якщо народ проголосує за президента: якщо буде велика перевага — буде один варіянт дій, якщо мала — інший.

„АЗЕРБАЙДЖАН НЕ ВСТУПАЄ і не має наміру вступати у СНД", — заявив в інтерв'ю кореспондентові радіостанції „Ехо Москви" державний дорадник республіки у справах зовнішньої політики Вафо Ґулазаде. Він назвав „брехнею" розповсюджувані останнім часом чутки про можливий вступ республіки у Співдружність Незалежних Держав. За його словами, уряд Азербайджану „не відступить від своїх принципів".

СОЦІОЛОГИ Південно-Африканської Республіки закликають контролювати народжуваність. „Збільшення кількости населення — бомба сповільненої дії" — так назвав свою книжку економіст із ПАР Йоганнес Йордаан. На його думку, перед країною стоїть альтернатива: здійснювати програми контролі за народжуваністю або пустити все на самоплив, щоб пізніше кількість населення зменшилася в наслідок голоду, хворіб і громадянської війни. Тепер в ПАР проживає приблизно 39 міл. осіб. Згідно з оцінками демографів, до кінця століття ця цифра наблизиться до 50 міл. Кількість безробітних у найближчі десять років зросте від двох до дев'ятьох мільйонів.

НА ЗАСІДАННІ ПАРЛЯМЕНТУ сербської Країни у Хорватії депутати прийняли рішення про створення спільного парляменту сербської Країни і Сербської республіки у Боснії. Зроблено важливий крок до створення нової сербської держави на території колишньої Югославії. Вважають, що цей парлямент зформує на паритетній основі спільний кабінет міністрів, який буде здійснювати функції виконавчої влади в зовнішній і оборонній політиці, фінансовій і митній системах. Члени керівництва боснійських сербів, які були присутні на засіданні країнського парляменту, підтримали це рішення і домовилися провести 24-го квітня спільне установче засідання.

В АМЕРИЦІ

У ВІВТОРОК, 20-ГО КВІТНЯ, президент Чехії Вацлав Гавел відбув у Білому Домі годинну розмову з президентом Биллом Клінтоном. Більшість часу їхньої розмови було присвячено проблемам у колишній Югославії. В. Гавел заявив, що коли б міжнародна спільнота вирішила зробити якісь більш рішучі кроки стосовно подій у Боснії, то Чехія візьме в тому участь в міру своїх можливостей. Другою точкою розмови була справа участи Чехії в НАТО, Гавел сказав, що Чехія у майбутньому хоче стати повновартісним членом цієї організації.

КОЛИШНІЙ КАНДИДАТ на президента ЗСА Росс Перо посилив свою критику Уряду президента Билла Клінтона стосовно Північноамериканського вільного торговельного договору. Крім того на зізнаннях перед сенатською банковою комісією він заявив, що вищезгаданий договір, чи радше потрібні в ньому поправки, не можна полагодити окремими малими договорами, як це плянує робити теперішній Уряд. Р. Перо зробив себе критиком Північноамериканського вільного торговельного договору і тим самим став прихильником робітничих профспілок і консерватистів, які змагаються за більше самовистачальну економіку ЗСА.

БЕРУЧИ ПІД УВАГУ прохання Китаю, ЗСА минулого тижня погодилися вперше взяти участь у вершинних переговорах з Північною Кореєю, щоби допомогти розв'язати існуючу кризу з приводу того, що Північна Корея відмовляється пошанувати підписаний нею нуклеарний договір. Уряд ЗСА уважав, що цю справу повинна б полагодити Організація Об'єднаних Націй. Якщо Північна Корея погодиться, то це будуть найбільш прямі розмови із Північною Кореєю впродовж довгих років. Тим часом світова громадськість значно затурбована відмовою Північної Кореї відкрити свої ядерні інсталяції для перевірки міжнародної комісії.

Ті, що не можуть забути Чорнобиля

Джерзі Сити, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Багато, дуже багато є в Україні осіб, які вже семий рік живуть під п'ятном жахливої катастрофи в Чорнобильській Атомно-Електричній Станції — і це не лише мешканці із найближчої околиці Чорнобиля, яких переселили, а які постійно стремлять до того, щоб повернутися, не зважаючи на небезпеку радіяції, у рідні сторони. Наслідки радіяції залишилися маривом, що висить над наступним поколінням України, а передусім над тими дітьми, що народилися в 1986 році і пізніше. Скільки з українських дітей залишаться каліками на ціле життя, а скільки чекають свого присуду смерти — не відомо. Але для матерей цей меч Дамокля постійно живий, невідкличний і тому не диво, що вони стараються робити все, що в їхній силі, щоб рятувати дітей.

А. Сьоміна

Саме це було причиною, що в 1990 році молоді українські матері з Києва в становили неурядову організацію „Мама-86", яка старається охопити дітей передшкільного віку, що з під впливом малого але постійного опромінення радіяцією, або терплять з приводу іншою занечищення довкілля. Серед основниць „Мама-86" є професійні молоді українки як Тетяна Ґолишкіна, фізик по званні, Тома Малькова журналістка, Віка Ґлазова, мистець і авторка дитячих книжок, і Анна Сьоміна, архітект, що є екзекутивним директором організації. В такому характері вона побувала недавно три тижні в Рочестері, щоб там вивчити систему, якою працюють американські неурядові організації опіки над дітьми, дитячих таборів для хворих дітей і денної опіки.

Ми мали нагоду провести із нею телефонічну розмову та дещо більше довідатися про „Мама-86".

Від Анни довідуємося, що „Мама-86" має понад 2,000 членів та далі поповнюються їхні ряди. Організація не дістає допомоги від Уряду, а діє із скромних вкладок та допомоги інших чужинецьких звичайно харитативних організацій.

І так досі „Мама-86" дістала двічі допомогу з Німеччини із міста Фішбах у формі вітамін, соків, ліків та грошей, допомагають інші релігійні з'єднання, як також американські товариства та в тому і наші як ось Американці в Обороні Людських Прав в Україні під проводом Божени Ольшанівської, що вже перед трьома роками допомогла вітамінами та даром української машинки до писан-

(Закінчення на стор. 3)

ДОПОВІДЬ В ІНСТИТУТІ

Ню Йорк. — Український Інститут Америки влаштовує у п'ятницю, 30-го квітня, о год. 7-ій вечора доповідь, яку виголосить академік Ігор Юхновський, народний депутат України і член Президії Верховної Ради України. Він доповатиме на тему: „Роля мілітарно-промислового комплексу в сучасній ситуації України — роззброєння і приватизація". Доповідач виступить в приміщенні УІА, 2 Схід 79-та вулиця. Після доповіді — зустріч з прелеґентом.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster Send address changes to

Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Tel (201) 434 0237 (201) 434 0807 (201) 434 3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці $12.00

Для членів УНСоюзу $15.00 річно За кожну зміну адреси $1.00

Чеки money orders виставляти на Svoboda

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Трагедія у Тексасі

Кожний фанатизм ненормальне явище, кожний фанатизм небезпечний, бо небезпечне для оточення все, що ненормальне. Фанатизм засліплює, не дозволяє сприймати нічого, що виходить поза сферу фанатичного „вірую" в щось уявлене, нереальне, неіснуюче. Це так, як накладені коневі на голову очиці, які не дозволяють бачити перед собою далі, як два кроки вперeді та нічого обабіч. Найгірший релігійний фанатизм, бо такий фанатик переконаний, що він є знаряддям якоїсь Вищої Сили, яка каже йому виконати щось невикональне.

Таким фанатиком-психопатом був Дейвид Кореш, який повірив, що він Христос і проповідував культ Судного Дня. Невідомо, скільки осіб приєднав до того божевільного культу і скільки грошей зумів виманити від наївних слухачів його проповідей. Досить, що у своєму родинному місті — Вейко у Тексасі став власником великого будинку, що його перетворив у своєрідну фортецю з бункром та маґазином зброї. Забарикадувався і нікого не впускав, ані випускав. Поліція й ФБІ проявляли святу терпеливість, розмовляючи з ним телефоном, намовляючи до здачі й обіцяючи безкарність, бо він мав вже за собою різні злочини. Звільнив він одну чи дві особи і здавалося, що це буде невинний епізод. Але ФБІ якось дізналося, що всередині того будинку відбуваються несамовиті сцени і що там найбільше терплять діти й малолітні дівчата. Прийшовши до переконання, що божевільний Кореш не скапітулює, хоч виключили йому світло і воду, — поліція й ФБІ дістали дозвіл від генерального прокуратора з Вашінґтону взяти той будинок приступом. Це було на 5-му дні облоги, 19-го квітня цього року. Коли тільки поліція пролaмала вхід до будинку — з усіх сторін огорнула його пожежа і після кількох хвилин настав сильний вибух і пожежа дійшла до маґазину зброї й амуниції. Згоріло 86 осіб, у тому числі 17-ро дітей. Врятовано кілька осіб, що їх гелікоптером перевезли до найближчого шпиталю. Між оцілілими є 16-літня дівчина, з ранами від попарення і поламаними ребрами. Всіх оцілілих тримають у шпиталі під сильною охороною, як живих свідків нерозгаданої ще трагедії: чи це було масове вбивство божевільного Кореша чи добровільне масове самогубство. Генеральний прокуратор (міністер судівництва) Джанет Ріно) склала, очевидячки дуже зворушена, широку заяву, беручи на себе всю відповідальність за те, що сталося. Президент Клінтон заявив, що він має повне довір'я до органів безпеки у Тексасі та до генерального прокуратора. Але заповіджено вже переведення докладного слідства у Конґресі.

Воно може тягнутися тижнями чи місяцями, поки виявляться всі подробиці цієї несамовитої історії. Пригадують, що кільканадцять літ тому було подібне масове ніби добровільне самогубство отруєним напоєм. Звичайно, що можна на адресу влади кинути закид, що вона допустила до такої трагедії і що, може, треба було зробити щось інше. Але це не штука шукати винуватців після доконалого факту. Справедливість каже признати, що старшини поліції й ФБІ, з досвідом у поведінці із злочинцями та фанатиками несповна розуму, безсумнівно мали добру волю і хотіли якнайкращого висліду. Можна ставитися критично до теперішнього американського Уряду, але трудно обвинувачувати керівників Департаменту судівництва й генерального прокуратора у Вашінґтоні, що вони погано керували органами безпеки у провінційному місті Тексасу.

На фанатизм — та ще й релігійний — нема ліку: це божевілля, коли такий фанатик, як отой Дейвид Кореш проголошує, що він — Христос — і ніби діє за внутрішнім голосом, що наказує йому робити найбільші злочини. Такого божевільного треба тримати у каптані безпеки і в'язничному шпиталі. Хтось може сказати, що в порівнянні до масових убивств і насильств, що їх виконують серби у Боснії — це „дрібниця" — але загин 86-ро людських істот з жінками й дітьми — це не дрібниця. Це одна з трагедій, до якої допровадив неймовірний фанатизм.

Анатолій Камінський

ПРОЄКТ ПІСЛЯКОМУНІСТИЧНОГО СУСПІЛЬСТВА В ПРОГРАМІ УГВР

I

У липні наступного року відзначатимуть в Україні і діяспорі 50-ту річницю створення Української Головної Визвольної Ради (УГВР), яка стала була верховним політичним керівництвом визвольної боротьби нашого народу проти обох окупантів — Гітлерівської Німеччини і сталінської Росії. 50 років — це більш ніж достатній жмут часу, щоб всебічно розглянути цю подію не тільки в історичному контексті, а й з актуального погляду сьогодення. Адже ж йшлося тут в програмному відношенні чи не про перший своєрідний модель післякомуністичного суспільства, основні накреслення і суть якого формувалися тоді в горнилі революційної збройної боротьби.

І якщо у воєнні роки цей модель був тільки програмною плятформою, яка мала мобілізувати народ на боротьбу за своє національне і соціяльне визволення у процесі „насильної революції", то сьогодні в умовах „мирної революції" спорудження післякомуністичного суспільства стало не лише актуально-практичною, а й таки акутною проблемою державного будівництва. Йдеться тут, очевидно, не про те наскільки модель суспільства, що його висувала УГВР, був би у сьогоднішній ситуації застосовним і дієздатним, а радше про поставлення самої проблеми в сенсі, яким саме має бути післякомуністичне суспільство і які його програмні координати, головно в соціяльно-економічній царині. Тобто в тій царині, яка сьогодні в Україні находиться у глибокій кризі і привела до загальної національної кризи.

Нагадаємо, що програмна еволюція визвольного руху під час Другої світової війни, яка у світоглядовому і політичному аспектах пройшла від інтеґрального націоналізму до плюралізму і демократичного націоналізму (чи націоналістичного демократизму), охопила і найшла своє віддзеркалення теж і в його соціяльно-економічній плятформі. Її основні положення йшли виразно по лінії шукання т. зв. Третього шляху — між совєтським, комуністичним державним капіталізмом з одного боку, і західнім, клясичним капіталізмом — з іншого. До речі, це той сам напрям, який найшов був своїх послідовників пізніше теж у шуканнях і розпрацюваннях деяких сателітних політологів і „шкіл", що їх, мабуть, найбільш репрезентативним речником треба вважати чеха — Отта Шіка. Цей український „Третій шлях" зафіксований передовсім у постановах III-го Надзвичайного Збору українських націоналістів з серпня 1943 року та в „Уточненнях і доповненнях" до них, що їх ухвалила Конференція ОУН в Україні в червні 1950 року; у Плятформі УГВР з липня 1944 року та в програмних зверненнях УПА, таких, як наприклад, „За що бореться Українська Повстанська Армія?"

До речі, певні елементи цієї програми находимо вже у постановах Конференції ОУН в квітні 1942 року і наступної у лютому 1943 року, на яких якраз дискутувано над потребою програмних перемін і ревізій, які й прийшли на III-му Надзвичайному Зборі українських націоналістів. Як відомо, значимим чи просто вирішальним фактором у цьому відході від тоталітарного інтеґрального націоналізму була зустріч похідних груп ОУН із населенням центральних і східніх областей України, і головно саме, якщо йшлося про соціяльно-економічні питання.

Коротко: дискусії і висновки нарад на обох конференціях — в квітні 1942 року і лютому 1943 року — про необхідність переоцінки і перегляду та ревізії дотеперішньої програми є тільки доказом того, що програмна переорієнтація українських націоналістів не була результатом хвилевого нагромадження ситуаційних випадковостей, ні коньюктурними тактичними заходами, а вислідом глибокодумної і зваженої аналізи тодішнього становища в Україні і вимог цілої визвольної боротьби. Підтвердженням цього було, зрештою, дальше розпрацювання програмної тематики такими діячами визвольного руху як Петро Полтава, Осип Горновий, Кужіль й інші, яке виразно йшло по лінії пов'язання, взаємодоповнення і синтези національно-політичної і соціяльно-економічної матерії.

І якщо в устроєво-політичній площині націоналістичний рух, відкинувши монопартійність і тоталітаризм, став виразно на позиціях політичної демократії, то в суспільно-економічній площині він прийняв соціяльну демократію. У висліді, ми дістали доволі вдалу на цей час синтезу обох — політичної і соціяльної демократії, яка й визначала основні положення післякомуністичного моделю, моделю третього шляху, який відкидав як комунізм, так і „дикий капіталізм".

Які були основні елементи соціяльної демократії визвольного руху, що її остаточно, очевидно, мав здійснити український народ шляхом політичної демократії?

Продовження буде.

„Айно" означає „так"

Шкода, що багато росіян, замість рятувати з господарського і духовного запустіння свою країну, тратять силу на марну справу — відновлення імперії. Цим і собі кидають колоду під ноги, й іншим народам. Україна ж є особливим предметом їхньої діяльности. Російські шовіністи добре розуміють, що „Союз нерушімий" розпався саме з постанням незалежної української держави. Отже, щоб повернути колесо історії назад, треба в якийсь спосіб впокорити Україну, позбавити її суверенного майбутнього.

Цим способом є „захист інтересів російськомовного населення", про що вже не раз цілком відверто висловлювалися владні чинники у Москві — від „червоно-коричневих" парляментаристів до президента Єльцина. Так виникла кримська, зокрема севастопільська, проблема, донбаська, „новоросійська", нарешті — закарпатська. Щоб зберегти свій плящдарм на українському заході, московські ідеологи активно підтримують створену колись мадярами „теорію", згідно з якою закарпатці не є українцями, а окремою нацією. Для Росії тепер дуже потрібно, щоб український світ подрібнився на „неукраїнські нації".

Самозрозуміло, що цими великодержавницькими зазіханнями не можемо злегковажити, однак імперський фанатизм, засліплюючи людям очі, часто виглядає не лише небезпечним, але й жалюгідним, смішним.

Московська „Российская Ґазета" з 17-го квітня вмістила розмову свого кореспондента Б. Свердлова з головою Товариства карпатських русинів Іваном Туряницею, зміст якої переказувати не варто, бо він від початку до кінця — антиукраїнський. Проте одну фразу є рація перекласти дослівно. Автор згадує випадок, коли якийсь журналіст запитав закарпатського селянина: „Ви українець?" і дістав відповідь: „Айно". На цьому незнайомому для московської публіки слові Б. Свердлов пояснює в дужках: (Нєт). Тільки на тій підставі, що йому дуже хотілося, щоб це було „нєт". Але насправді „айно" означає „так", і в такому значенні вживалося колись по обидва боки Карпат, що засвідчує навіть „Словник" Бориса Грінченка.

Отак люди, втручаючись у справи, котрі вимагають більшого сумління і більших знань, карають самих себе.

І над усіма протиукраїнськими провокаціями, над усім московським лукавством звучить ясна селянська відповідь: „Ви українець? — Айно!".

Родина закарпатців

Валентина Моравецька

ЧОРНОБИЛЬСЬКІ ДЗВОНИ

Головний „перестройщик" М. Ґорбачов, ця бомба сповільненої дії під фундаментом совєтського концтабору, можливо не підозрівав, що гураганний вітер „гласности" знесе його самого з олімпу влади. Однак, надзвичайна популярність „Gorby" не страждає: західній світ, на відміну від колишніх співвітчизників, і далі водить містера Ґорбачова „під бели руки", одні — по-людськи шкодуючи як жертву власних реформ, інші — вбачаючи якісь там назавжди втрачені, через політичну його поразку, шанси для СССР в цілому. Такий ореол „страждальця" в значній мірі не лише приглушив, а й на мою думку, відвернув загальну увагу від безпосередньої, як керівника держави, відповідальности й вини Ґорбачова за Чорнобиль.

Сім років дзвонять чорнобильські безгомінні дзвони. На довгі віки отруєно Полісся. За казкову красу поети називали його смараґдовою короною України. Лісні острови, як кораблі, пливли під вітрилами неба, на верхів'ях могутніх дерев спочивали перелетні птахи і хмари.

До весни 1986 р. зелений пояс Полісся ще рятував Україну від остаточного екологічного забруднення, творячи життєдайний кисень. Нині природний охоронець, ліс, смертельно хворий. Діброви, гаї, озера й далі милують око, птахи повернулися в рідні краї. Але ось біологічні дослідження свідчать: рівень радіяції, що накопичується в жовтку яйця, у 2,000 разів перевищує ту дозу опромінення, яку одержала сама пташка. Вже ніколи не задзвонять Великодні дзвони древніх храмів над Прип'яттю: під їхніми куполами — радіоктивний плутоній, тривалість його напіврозпаду — 24,000 років. Що це означає? Генну мутацію. У які майбутні форми вона виллється, передбачити неможливо. Чорнобиль — це не тільки вражена природа. Це нинішня й майбутня хвора людина.

...У Канаді М. Ґорбачомає таку ж захоплену ним публіку, як деінде за кордоном. Схвильована до сліз матір, як це було в Калґарі, веде свою донечку, щоб і дитина не пропустила історичний момент зустрічі з „людиною XX сторіччя". Що ж, у кожного свої критерії добра і зла. Не осуджую й тих, хто через різні обставини далекий від реальности, а ще від такої як чорнобильська. Цю реальність своїм єством, усіма своїми оголеними, кричущими від болю нервами знають його жертви.

Пісню „Ех, харашо в стране советской жить" любила совєтська дітвора за веселу бадьорість, за слова, що обіцяли сповнення усіх їхніх бажань та мрій... Усміхається маленька канадійка до містера Ґорбачова, радіє мама. А мені в пам'яті — зів'ялі волошки очей, сухі пелюстки уст чорнобильських дітей. Це українських і білоруських школярів не пожалів, забув у своєму нелюдському максималізмові голова і „батько" держави М. Ґорбачов, наказавши вивести їх на традиційну першотравневу параду 86-го. (Аякже, тож байка, наклеп ворогів, що в СССР сталося жахливе!)

Через кілька днів після вибуху ми бачили деяких з тих дітей. Із жебрацькими торбами. Саме такий вигляд мали клунки, наспіх злагоджені чи то з сорочок, чи з наволочок на подушки й почеплені на слабкі плечі. Як у війну й голод. За мирні, хоча й нелегкі роки, ми врешті забули, як виглядали ті злидениі торби. А тут знову вони — знак біди. Як жити, як існувати нам на цій страшній і прекрасній землі, коли за словами Достоєвського, всі скарби і все щастя світу не варті нічого, якщо в основі навіть одна сльоза замученої дитини...

Але жити мусимо. Доля вітчизни нині в руках, усіх її дітей, розсіяних по материках і континентах.

Цими днями я мала коротке інтерв'ю із Вірою Кундою. Часто можна ба-

(Закінчення на стор. 3)

Микола Руденко

Моєму народові

Народе рідний, степова стихія.
Безхитрісна, довірлива душа!
Чому тебе, святого гречкосія.
Так часто Божа ласка полиша?

Нелегко вжитись у твої потреби:
Ти витворив республіку в часи,
Коли вона хіба що лиш на небі
Могла здобути сили та яси.

Погасла Січ, як вогнище в негоду.
І не воскресла в полум'ї новім.
Понад усе шануючи свободу,
Ти опинився в рабстві віковім.

Та є твоєї долі власний човник,
Що напрямку ніколи не ламав:
Пишайся тим, що ти не завойовник —
В неволі ще нікого не тримав.

Землі чужої не топтавши зроду,
Свою стеріг із косами в руках.
Пишайся цим, мій праведний народе,
Бо то найвищий подвиг у віках.

Не той здолав, хто вилив більше крови
Чи напустив на душі туману —
Твоя могутність у твоїй любові
До колосків на рідному лану.

Нові століття в тебе є по праву:
Ти світ навчиш і сіяти й косить,
Бо та любов тобі дарує славу,
Яка живих і мертвих воскресить.

Віктор Шпортько,
Україна

ОКРИЛЕНИЙ ПІСНЕЮ

I

„У мене є моя Земля.
Моя від краю і до краю.
Мої криниці і поля...
— У мене є моя Земля".
(із пісні)

Прокинувся я дуже рано, і якось раптово. Хтось, неначе, підкинув мене, вдарив у груди, торкнувшись самого серця. І воно затріпотіло, забилось пташиним переляком, намагаючись вирватися із грудей. Перехопило подих, в очах палали яскраві рожеві плями, які щомить все блідшали. Доторкнувся до очей і відчув їх вологість. Невже сльози? Вони ще бриніли і зривалися з вій, обпалюючи щоки своєю прохолодою.

Знову щось яскраво спалахнуло в очах і раптом, я побачив маму. Подихом вітру увірвався у серце її тихий голос: „Синку, ти ж не довго там..., тут на тебе люди чекають..." — Моя старенька мама. Дивиться вона мені пильно в очі, тремтячими губами перебираючи слова благословення, а на старечих, у зморшках, щоках ледь видимою хмаркою промайнула тінь тривоги. Як там її найменшенький? І чого ото він подався так далеко, аж у ту Америку? Хіба на Україні усі люди вже його наслухались?. Не може збагнути мама цього своїм серцем.

„Мамо — казав я їй, коли збирався в дорогу — мені є що сказати людям. Хочу, щоб мої пісні зігріли і тих, хто сьогодні далеко від рідної землі. Хочу, щоб мій голос почули і ті, хто хоч інколи думками лине на Україну. Я недовго, мамо... недовго". Забуває, старенька, що її найменшенькому вже за 40, що багато років йому не дають спокою її немолоді літа. Все своє життя плекають наші мами світлу надію на щасливу долю діточок своїх. Нас у неї четверо. Двоє старших синів та дочка пішли з рідної хати рано — шукали свого шматка хліба, бо скрутно було в післявоєнні роки. Я, ще малий, був єдиною підмогою для мами. Батько так рано помер. Старенька наша, але завжди чепурна хатка під солом'яною стріхою теж постає перед очима. Чи стоїть вона ще досі? Мабуть ні. Вона все частіше з'являється у снах, і тоді теплом зігрівається душа, яка неначе заклякла у щоденних турботах.

Важкі були часи, але були ми з мамою щасливі. З радістю зустрічали кожен новий день, та дякували Богові за найменший шматок хліба. І завжди з нами була пісня. О, як співала наша мама!. Голос надзвичайної сили та краси виривався із її грудей і летів, летів, аж до самого синього неба. Я пам'ятаю, як в такі хвилини біля наших вікон збиралися люди, а старенький дідусь, наш сусід, (вже стерлося з пам'яті його ім'я) обов'язково стягував зі своєї сивої голови поношеного капелюха і нерухомо стояв, заплющивши очі.

— Шурочко, заспівай ще однієї... — просили люди, ледь пісня вщухала. Мама соромилась, але починала співати знову і знову. Щасливі були ті дні для моєї дитячої душі. Мабуть в такі хвилини щось відбувалося в моєму маленькому серці. Бувало аж заплачу, а чого — й сам не знав. Плакав тихо, низько нахиливши голову, бо боявся, що мама помітить мої сльози і пісня стихне. О, скільки то вже років промайнуло!..

Я всім своїм серцем, всім своїм єством намагався увібрати в себе мамин дар Божий, а вона ділилася ним зі мною щедро, по-материнськи. Заспівав я зовсім випадково. Голос неначе вирвався із якоїсь глибокої криниці. Вперше це було у шостій клясі, на Дніпропетровщині. І відтоді пішло.

Після школи було музично-педагогічне училище, військова служба. Пісню я не залишав ніколи. Мріяв увесь час про консерваторію і, одного разу, я все таки відчинив її двері. Це була Київська консерваторія. Слухав мене професор Євтушенко, нині вже покійний. Я на все життя запам'ятав його теплі, батьківські слова:

— Бережіть себе, юначе, у вас красивий голос...

Але мрії про консерваторію так і залишились мріями. Не зміг я залишити самітню маму. Повернувся до Дніпропетровська і взяв участь у конкурсі естрадних співаків до філармонії. В конкурсі став переможцем. Чітко виринають з глибин пам'яті перші мої виступи на професійній сцені: перші оплески вдячних слухачів, перші радощі і розчарування.

Мені пощастило на добрих режисерів, досвідчених талановитих музикантів. Це вони намагалися всіма силами зберегти в мені мій юнацький темперамент, самовіддачу та емоційність — невід'ємні складові натхнення артиста. Так, натхнення було, а от „артист" ледь тільки почав вимальовуватись в мені. Це сьогодні, вже з роками, в поняття „артист" я вкладаю чимало тих якостей, без яких справжня особистість на сцені немислима.

Тоді, в перші роки моєї творчої діяльности, я ще не ставив перед собою питання для чого я вийшов на сцену. Та я і не зміг би відповісти, бо мною керувало, суто юнацьке, стихійне відчуття необхідности співати. Я захоплювався своїми успіхами, своїм голосом, своєю виконавською манерою: то ж як добре, що поруч були справжні артисти, які вчасно „ставили мене на місце" без приниження, без образ.

На все життя я запам'ятав слова відомого в ті роки співака Миколи Нікітського, який на кожний мій виступ дивився і слухав за кулісами сцени. Він так мені говорив:

— Вікторе, ти ніколи не станеш справжнім артистом, ніколи не будеш господарем своєї творчости, поки будеш прислуховуватися до кількости оплесків у залі. Вони часто знищують в артистові саме 'артиста', бо він 'лізе із шкіри', аби страшенно сподобатись глядачеві і заробити ті оплески. Артист, це — особистість, якій Бог дав талант, а кожний талант сам обирає свій шлях у мистецтві. Тим він і цінний, що його яскрава індивідуальність захоплює слухачів своєю неповторністю та ориґінальністю.

Звичайно, артистові без оплесків важко. Йому потрібна підтримка залі, але нехай це не стане єдиною метою твого творчого життя, нехай оплески стануть справжньою нагородою для тебе. Глядача не можна обдурити. Він уміє відрізнити справжнє мистецтво від примітиву, а дійсного митця від халтурника. І ніколи не повторюй слова деяких горе-артистів, які кажуть, що публіка дурна. Це говорять ті, хто взагалі не має права виходити на сцену. Глядача треба поважати і бути вдячним йому за те, що він прийшов тебе слухати".

Закінчення буде.

Чорнобильські...

(Закінчення зі стор. 2)

чити, як у ході всіляких громадських сходин В. Кунда, скарбник, інші члени управи збирають кошти на Фонд жертв Чорнобиля, створений при Альбертському товаристві для збереження української культури. Ця, на перший погляд, легка робота, між іншим, забирає багато власного часу. Але жінки не рахуються з тим. Не раз доводилося їм чути й несправедливі докори. Прикро знати і ще важче переконати, що кожний цент, виписаний на ім'я Чорнобильського Фонду, пішов за своїм прямим призначенням: є справи, в яких людська совість не може бути розмінною монетою.

Тільки за 1990—1992 роки на Фонд зібрано $30,450,00 дол. На цю суму в Німеччині закуплено й перевезено в Україну ліки для шпиталів, де проходять лікування діти, жертви Чорнобиля. З Івано-Франківська, Дубно, Луцька, Києва, Рівного надійшли в Едмонтон листи-підтвердження. Остання посилка на 13,000 дол. пішла на Київський дитячий шпиталь ч. 1.

Ядерна ланцюгова реакція не має чітко окреслених границь, тож не знати, коли, в які двері постукає жахливий привид.

Невідомо, якою є цінність землі й землян на вагах Космосу. Пробний камінь? Порох? Чи унікальна, неповторна перлина? І для якої ще незбагненної нами мети ми є? Невже щоб і знищити самих себе?

Чорнобиль сказав — людство має бути людяним. Усвідомлюємо ми це, чи ні, ми є одна велика і трагічно недружня родина. Та коли по душі сестри чи брата чорно дзвонять поминальні дзвони, не сумніваймося — вони дзвонять і по нашим душам...

Чорнобиль

ОДИН З НАЙБІЛЬШИХ в історії варшавського летовища „Окенче" контрабандний вантаж героїни вагою понад 12 кг знайдено у вівторок увечорі, 20-го квітня, у дипломатичному багажі, що прибув у Польщу. Як повідомив директор митниці у Варшаві Богдан Якуб'як, це також перший у польській столиці випадок виявлення контрабанди наркотиків під прикриттям дипломатичного імунітету. Вартість вантажу за цінами чорного ринку оцінюється в 14 біл. злотих. З неофіційних джерел стало відомо, що багаж належить амбасадорові Коста-Ріки у Варшаві. Дипломат заперечує, що він знав про наявність незаконного вантажу у валізках, які прибули в Польщу не з ним, а окремо. Варшавська прокуратура вважає, що доказати причетність амбасадора до контрабанди буде практично неможливо, бо, згідно з діючим законом, дипломата такої високої ранги не можна навіть викликати на допит як запідозреного. Якщо ж злочин буде доказаний, його можна лише „випросити" з країни.

ПРОМОВЛЯЮЧИ МИНУЛОГО тижня у Лос Анджелесі перед представниками урядових і підприємницьких кіл, колишній президент ЗСА Ричард Ніксон сказав, що ЗСА повинні ставитися тепер до Росії не як до колишнього ворога, але як до союзника і приятеля. Він також звернувся із закликом до західніх країн щоби поставилися з більшим вирозумінням до сьогоднішніх проблем Росії та виказали свою щедрість. В іншому випадку твердить Р. Ніксон Захід буде побідником тільки одної половини „холодної війни". На його думку це замало. Він запевняв, що російський народ до комунізму не повернеться, але без допомоги Заходу Росія може стати авторитарною націоналістичною країною.

ЗГІДНО З УРЯДОВОЮ статистикою, кількість американців, які вперше подалися на допомогу з приводу втрати праці зросло у половині квітня на 26,000 осіб вперше за три тижні. Департамент праці звітує, що нових аплікацій на безробітну допомогу виповнено 359,000 у тижні, що закінчився 17-го квітня у порівнянні з попереднім, коли виповнено 333,000. Аналітики і економісти дещо здивовані таким зростом, бо вони припускали що кількість аплікантів збільшиться тільки на 14,000 осіб.

Ті, що не можуть...

(Закінчення зі стор. 1)

ня, яку уживають у проводі організації.

Тепер провідниці „Мама-86" зв'язалися із спорідненою американською організацією в Рочестері, а це із „Вебстер" — денною опікою над дітьми та представницею Центру ініціятиви американських громадян, Лорою Селіґмен, яка в часі відвідин України зацікавилася організацією „Мама-86" і допомогла спровадити представницю її до ЗСА, зібравши відповідні фонди.

Питаємо нашу співрозмовницю в який спосіб приїхала і довідуємося, що частинно дістала допомогу із Фонду відродження, а частинно позичила на це гроші в Україні.

Вона незвичайно вдоволена із досвіду, що його дістала в Рочестері, розповідає, що була на зборах ЦУКА і відвідувала Центр американських громадян. Їздила також до Олбані на запрошення д-р Богдана Оришкевича і там познайомилася з українською громадою. На жаль, вона не мала безпосереднього контакту із українськими жіночими організаціями, які могли б багато допомогти як і передати свій досвід у веденні неурядової організації.

У розмові з нами Анна сильно підкреслює, що на думку їхньої організації є недоречним допомога чи спроваджування тут на лікування поодиноких дітей тому, що це не допомагає в загальному. Вони уважають, що важливіше є піднести загально здоровий стан малих дітей в Україні різними способами та формами. Це є їхньою ціллю, до якої постійно стремлять. Ось, наприклад, тепер підготовляють на літо цього року, а радше від травня до жовтня, ротаційний відпочинок для малих дітей з матер'ями в домі відпочинку над Синевирським озером на Закарпатті. Там буде перебувати близько 900 дітей з матер'ями та вихователями. Це буде переведене в життя завдяки фінансовій допомозі голляндської телевізійної станції, що зібрала на ту ціль 16,000 дол.

Ми слухаємо розповіді співтворця „Мама-86" з цікавістю та радіємо, що принайменше телефонічним шляхом можемо зібрати такі інформації. Ясним є, що організація постала з потреби та журби за здоров'я української дітвори. А кожне життя дороге, не лише для однієї матері чи для тих кількох соток, що приступили до організації, але це стало вже проблемою цілого народу і його майбутнього від пропам'ятного 26-го квітня 1986 року.

З В Е Р Н Е Н Н Я

Організаційного комітету 3-го З'їзду Брідщан

Дорогі брати і сестри! Колишні мешканці міста і повіту Броди. Повідомляємо вас, що в січні 1993 року в Бродах створено Ініціятивний комітет проведення 3-го З'їзду брідщан, який взяв на себе завдання підготувати зустріч, що відбудеться від 23-го до 28-го липня 1993 р. у Бродах. Головною метою з'їзду є стріча наших земляків з усіх куточків світу на рідній землі для того, аби спільними зусиллями відродити об'єктивні й правдиві сторінки нашої історії, морально регабілітувати народ, який переніс стільки страждань на чужині, скласти слова щирої подяки брідщанам за те, що далеко від рідної землі зберегли нашу мову, пісню, культуру, віру, традицію, примноживши їх своїми трудами. Бажаємо, щоби результатом нашої співпраці став другий том книги „Броди і Брідщина", виданий спільними зусиллями. Одним із головних завдань нашого комітету є збір матеріялів для видання цієї книги. Тому комітет звертається до всіх колишніх мешканців Брідщини і їх нащадків з проханням про співпрацю в зборі матеріялів (спогади, статті, фотографії, книжки, карти і т. д.), пов'язаних з історією міста Бродів та брідського району.

Комітет сповіщає, що в програму з'їзду входять:
1. Урочисте відкриття з'їзду брідщан далекого і ближнього заграниччя. Конференція з доповідями.
2 Екскурсії по Бродах, а також до Почаєва, Берестечка, Підлисся, Львова і т. д.
3. Урочисті відправи в церквах, концерти, відпочинок в природі, ділові зустрічі, відвідини дорогих місць тощо.
4. Відкриття пам'ятника Т. Шевченку у Бродах.

Повідомляємо, що на час проведення з'їзду усі його учасники будуть забезпечені всім необхідним для проживання.

Просимо шановних земляків заздалегідь повідомляти про своє бажання взяти участь у 3-му З'їзді брідщан на адресу: 29000, Україна, Львівська область, м. Броди, майдан Свободи, 5, Краєзнавчий Музей, Чернишова Н. В.

Представники Комітету Брідщан на Америку і Канаду підписуються під зверненням Організаційного комітету, та зі своєї сторони закликають колишніх мешканців брідщини, якнайчисленніше взяти участь у з'їзді в Бродах. При тому інформуємо, що туристичне бюро нашої брідщанки Марійки Гельбіґ „Скоп", організує спеціяльні туристичні поїздки на з'їзд брідщан.

За докладнішими інформаціями в справі з'їзду та зголошення своєї участи у з'їзді просимо звертатися на нижче подані адреси.

Представник на Америку:
Юліян Чорній (708) 359-3843, Chornij Julian, 31 S. Elmwood Ave. Palatine, Ill. 60067

Представник на Канаду:
Василь Ціхацький, тел.: (416) 275-7416, Cichacky Wasyl 1092 Mannington Court Missisaga, Ont. L4W 3K8 Canada.

ПОДЯКА

До списку тих, які вшанували пам'ять покійного Мирослава Субтельного пожертвами на громадські цілі, додаємо із якнайщирішою подякою ось таких осіб:

М. Бачинська, 50 дол. — Поміч Україні, Товариство **„Надія";**
В. Лучків, 50 дол. — Поміч Україні, Товариство **„Надія";**
В. Лучків, 50 дол. — Поміч Україні, Табори для Дітей;
І. І Т.Турчиняк, 25 дол. — Дім Опіки в Торонто;
На Український Освітньо-Культурний Центр **у Філядельфії — Х. Бонакорса, 50 дол., Н. Бекесевич, 50 дол., Л. Стебельська, 25 дол., А. Коваль,** 20 дол., Сіменс **Медікал Системс, 50 дол.** (Siemens Medical Systems, Inc.).

Осередок праці УНС
та
Пластова Станиця в Ню Йорку

діляться сумною вісткою з своїми членами, приятелями та громадянством, що 11-го березня 1993 року в Гантері, Н. Й. відійшов на Вічну Ватру на 91-му році життя

пл. сен. дов.

СТЕФАН САЛИК,

довголітній член Пластової Станиці в Ню Йорку, член 3-го Куреня „Лісові Чорти".

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 1-го травня 1993 р. о год. 12:00 по полудні в церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й., а опісля похорон на цвинтар в Лексінгтон, Н. Й.

Горем опечаленій родині висловлюємо наше глибоке співчуття.

УПРАВА ОП УПС,
СТАНИЧНА СТАРШИНА
ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ В НЮ ЙОРКУ

В СЬОМУ РІЧНИЦЮ ТРАГЕДІЇ ЧОРНОБИЛЯ
складаємо 100 дол.
на
„ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ"
ПЛАСТОВИЙ КУРІНЬ „ВЕРХОВИНКИ"

Замість квітів на свіжу могилу нашого кузена

сл. п.
інж.

МАРКА БАЧИНСЬКОГО

зложили пожертви
на ПЛАСТ в УКРАЇНІ

	дол.
д-р Александер і Мирослава Цибрівські	50.00
д-р Ігор і Дарія Витвицькі	50.00
д-р Марія Дінгарт	50.00
Дружина Ольга з дітьми	100.00
Разом	250.00

В шосту річницю відходу в кращий світ до Божого царства дорогого незабутнього МУЖА, БАТЬКА І ДІДУНЯ

сл. п.
інж.

АТАНАСА МИХАЙЛА МІЛЯНИЧА

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
будуть відправлені
30-го квітня 1993 р.

у Львові в катедрі св. Юра
в Ню Йорку в церкві св. Юра
в Римі в Соборі св. Софії та в церкві Жировицької Божої Матері — Сергія і Вакха
в Маріно — Рим в Студіоні оо. Студитів
в Куритибі — Бразилія в катедральній церкві
в Англії в церкві — Ню Міллс
у Вудстоку — Канада в обителі оо. Студитів
у Вотерфорд, Конн. в церкві св. Йосифа

Про молитви за спокій душі просять: дружина, діти, внуки і родина.

Ділимося сумною вісткою з родиною і знайомими, що в четвер 22-го квітня 1993 р. відійшла на вічний спочинок, проживши 94 роки наша дорога МАМА, БАБЦЯ І ПРАБАБЦЯ нар. в Бучачі

бл. п.

ПЕЛАГІЯ БРАТАХ

Залишила в смутку родину:
доньку — ІВАННУ ЧЕРНІЧЕНКО
синів — ЄВГЕНА БРАТАХА з дружиною КАТЕРИНОЮ
— БОГДАНА з дружиною МАРЛІНОЮ
внуків і правнуків та дальшу родину в Америці, Канаді й Україні.

У глибокому смутку повідомляємо приятелів і знайомих, що 18-го квітня 1993 р. відійшла у вічність наша ДОНЬКА, СЕСТРА І ТІТКА

бл.п.

ГАЛИНА ЛЕВ

Залишились:
батьки — МАРІЯ І МИХАЙЛО
сестра — АННА НОДЬГЕТЕНІ з мужем ЖОЛТ
племінники — МИХАЙЛО СОНЯ І ТАНЯ
брат — МИРОН ПАВЛІВ з дружиною МАРІЯННОЮ і дітьми ОЛЕКСАНДРОМ І ЛАРИСОЮ

ПАНАХИДА відбулася в середу 21-го квітня о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН відбувся в четвер 22-го квітня о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Брук, Н.Дж.

Замість квітів родина просить рідних і приятелів складати пожертви на: Radiation Oncology Center at the Medical Center of Princeton, Princeton, N.J. 08540

ДИПЛОМАТИ ДЕРЖАВНОГО департаменту, всупереч існуючій політиці Уряду президента Билла Клінтона, звернулися до секретаря Державного департаменту Воррена Кристофера з вимогою зареаґувати на винищування мусулманів сербами у Боснії.

ВЕЛЬМИШАНОВНІ ЧИТАЧІ „СВОБОДИ"!

Звертаємося до вас з великим проханням допомогти нам скомплектувати Альманахи УН-Союзу. Це найстарший український альманах, що виходив і виходить в Америці.

Нам бракують такі роки: 1897, 1901, 1902, 1903, 1906, 1921.

Якщо хтось з читачів мав би такі числа, просимо ласкаво надіслати нам, а ми готові за них заплатити бажану ціну, або дозволити нам зробити копії з них.

Редакція „СВОБОДИ"

Нові професори Українського Вільного Університету

В Українському Вільному Університеті йде підготова до літнього семестру 1993 року. Уточнюється і переглядається назви предметів майбутніх викладів, укладається найбільш доцільні програми, визначається майбутніх стипендистів. До профeрсорського складу університету зараховано нових професорів — авторитетних педагогів і фахівців у своїх ділянках досліджень, а серед них — багато відомих громадських і державних діячів. Подаємо короткі профілі прийнятих до УВУ професорів.

Факультет права і суспільно-економічних наук

Богдан Гаврилишин, доктор, професор Женевського університету. Відомий у світі фахівець з менаджменту. Автор двох книжок — „Виховання керівників — методолігічні аспекти" (французькою мовою) та „Шляхи в майбутнє — до більш ефективних суспільств" та понад 80 інших наукових праць. Член Римського клюбу, директор Інституту менаджменту (Женева) і засновник подібної установи в Україні. Член Академії Наук України, дорадник Президента України Леоніда Кравчука. Переведений звичайним професором УВУ.

Степан Злупко, доктор економічних наук (1989), тема дисертації присвячена проблемам трудових ресурсів і праці в Україні, професор (1991). Народився 15-го липня 1931 року в селі Дорожів Дрогобицького району Львівської области. Спеціяліст з історії економічної думки в Україні, історії народного господарства, економіки і соціології праці. Автор понад 20 монографій і понад 500 наукових та науково-популярних статтей. Серед книг — „Ідейна боротьба навколо аграрного питання в Галичині (кінець XIX — початок XX ст.)" (1960), „Економічна думка на Україні" (1969), „Сумління голос" (1989), „Сергій Подолинський — вчений, мислитель, революціонер" (1990), „Іван Франко — економіст" (1992). В часи тоталітарного режиму зазнав переслідувань за політичні погляди. Живе у Львові, працює професором Львівського Університету. Прийнятий звичайним професором УВУ.

Віктор Пинзеник, доктор економічних наук (1989), професор (1991). Народився 15-го квітня 1954 року в селі Смологовиця Іршавського району Закарпатської области. В. Пинзеник — вчений-економіст з надзвичайно широким засягом проблематики. Він автор трьох монографій — „Матеріяльне стимулювання підвищення якости продукції", „Ціни і якість продукції виробничо-технічного призначення", „Азбука повного госпрозрахунку" та понад 200 статтей. Брав участь у розробленні програми переходу України на ринкову систему, у здійсненні шістьох проєктів приватизації промислових підприємств України. Був завідуючим катедрою Львівського Університету, директором Інституту Менаджменту „Львів", членом Державної Думи України, заступником голови економічної колеґії цієї установи. Депутат Верховної Ради України — віцепрем'єр України, міністер економіки України. Прийнятий звичайним професором УВУ.

Філософічний факультет

Роман Гром'як, доктор філологічних наук (1980), тема дисертації „Методологічні основи літературно-художньої критики", професор (1983), член Спілки Письменників України. Народився в селі Глушин Бродівського району Львівської области. Спеціяліст з літературознавства, педагог. Працював у Донецькому Університеті, Тернопільському Фінансово-Економічному Інституті, Тернопільському Педагогічному Інституті як завідувач катедрою української літератури. Автор праць з ділянки філософсько-естетичних проблем художньої критики. Окремі книги і статті Р. Гром'яка присвячені творчості І. Котляревського, Г. Сковороди, І. Франка і Ю. Опільського. Активний політично-громадський діяч — депутат Тернопільської Обласної Ради, голова Тернопільського Товариства „Україна". Тепер — представник Президента України в Тернопільській області. Прийнятий звичайним професором УВУ.

Олександер Жизневський, доктор філософії (1981), тема дисертації „Українські емансипаційні (поступові) мотиви в працях Захара Масоха". Народився 25-го листопада 1941 року в Лодзі (Польща). Спеціяліст з ділянки лінґвістики, совєтознавства, германістики, економіки і культури. Володіє багатьма мовами. Протягом 28-ох років працював як педагог (надзвичайний професор) Мерилендського університету (ЗСА). З 1992 року веде курс української мови в УВУ для німецьких слухачів, працює дорадником в справах українсько-німецьких економічних та культурних відносин. Прийнятий надзвичайним професором УВУ.

Радослав Жук, професор Університету Мек Ґілл у Монтреалі (Канада), видатний український архітект. Народився 13-го вересня 1931 року в Любачеві, західня Україна. Р. Жук є автором унікальних церковних споруд, у яких поєднано українські традиції з модерною технікою архітектури. Нагороджений багатьма канадськими та міжнародними відзначеннями, преміями та медалями. Як вчений надрукував чимало праць з ділянки архітектури. Останнім часом Р. Жук налагоджує тісні контакти з Україною, де його наукова і практична діяльність викликає законне зацікавлення. Живе і працює в Канаді. Прийнятий звичайним професором УВУ.

Віктор Коптілов, доктор філогогічних наук (1972), професор (1977), член Спілки Письменників України. Народився 3-го липня 1930 року в м. Києві. Спеціяліст з ділянки граматичної структури української мови, української стилістики, проблем історії, теорії та критики українського художнього перекладу, української фразеології, структури поетичного тексту. Працював у різних установах та Київському Університеті, Університеті „Париж — VIII", секретаріяті ЮНЕСКО, Національному інституті східних мов та цивілізації (Париж), університеті Удіне (Італія). Є автором низки книжок і окремих (біля 200) публікацій. Серед них монографії „Актуальні проблеми українського художнього перекладу" (1971), „Першотвір і переклад" (1972), „Теорія і практика перекладу" (1982). Відомий і як перекладач з німецької, французької, англійської, польської, російської мов. В. Коптілов є членом редколеґії журналу „Мовознавство", членом Координаційної Ради Інституту Українознавства (Київ) та Адміністративної ради французької асоціяції українознавців. Живе і працює у Франції. Прийнятий звичайним професором УВУ.

Михайло Лесів, доктор філології (1962), тема дисертації „Мова західньо-українських драм XVII — поч. XVIII ст.", звичайний професор Люблінських католицького та університету ім. М. Кюрі-Склодовський. Народився 3-го травня 1928 року в селі Стара Гута Бучацького повіту на Україні. Спеціяліст з діялектології, ономастики, мови фолкльору та історії української мови. М. Лесів написав десятки статтей, монографій. Серед його численних праць — „Розговірна мова села Стара Гута Бучацького повіту", „Теренові власні назви Люблінщини", „Українські говірки в Польщі", „Говори лемківські, бойківські, надсянські, наддністрянські, холмсько-волинські і підляські", „Впливи польської та староцерковно-слов'янської мов на українську літературну мову до XVIII ст". М. Лесів — активний діяч українсько суспільно-культурного руху та релігійного життя в Польщі. Має ряд польських урядових нагород. Живе в Польщі, працює завідувачем катедрою слов'янських мов Люблінського католицького університету. Прийнятий звичайним професором УВУ.

Мирослава Марія Мудрак-Ціщкевич, бакалавр (1972), маґістр (1973), доктор філософії (1980) в Тексаському університеті в Остині (ЗСА). Проф. М. Мудрак-Ціщкевич є автором монографій та оглядів праць в англійській мові з царини українського мистецтва в наукових періодичних та збіркових виданнях. Учасниця науково-культурних конференцій і семінарів. Свою наукову і громадську діяльність звертає на Україну, є своєрідною з'єднуюючою ланкою між науковими та мистецькими установами в Україні і діяспорі. Живе в ЗСА, працює надзвичайним професором стейтового університету Огайо. Прийнята надзвичайним професором УВУ.

Микола Мушинка, доктор філософії (1968), доктор філологічних наук (1992) тема дисертації „Фолкльорист Володимир Гнатюк і його місце в українській культурі". Народився 20-го лютого 1936 року в селі Курів на Пряшівщині. Спеціяліст з української фолкльористики, української та російської мов, літературознавець і видавець. Автор понад 10 книжок і понад 300 наукових, науково-популярних статтей і рецензій. Микола Мушинка — член Словацької енографічної асоціяції при САН в Братиславі, дійсний член НТШ, голова Словацької секції Міжнародної асоціяції україністів, член Міжнародної комісії дослідження Карпат і Балкану, член Президії Ради Русинів в Словаччині. Живе в Пряшеві (Словаччина). Прийнятий доцентом УВУ.

Анатолій Погрібний, доктор філологічних наук (1982), тема дисертації „Проблема художнього конфлікту в теорії і практиці сучасної літератури", професор (1984), член Спілки Письменників України, народився 3-го січня 1942 року в Бобровицькому районі на Чернігівщині. Поле наукових зацікавлень — історія української літератури, літературознавство. Був вчителем, працював в газетах „Друг читача" та „Літературній Україні", Київському Університеті як завідуючий катедрою історії літератури та журналістики. Лекції читав в університетах Ля Салл, Пенсильванійському, Колюмбійському та Гарвардському, а також Загребському (Хорватія). Автор дев'яти книжок і понад 250 публікацій історико-літературного, літературно-критичного та публіцистичного характеру. Окремі праці присвячені осягненню сутності тенденції розвитку української літератури 70-их початку 80-их років, творчості Якова Щоголіва, Бориса Грінченка, Олеся Гончара. Член правління Товариства Української Мови ім. Т. Шевченка „Просвіта" голова освітніх комісій цього товариства і Руху, член українського відділу ПЕН клюбу, член Ради Демократичної Партії України, депутат Київської Міської Ради. Тепер А. Погрібний — перший заступник Міністра Освіти України. Прийнятий звичайним професором УВУ.

Сенат Українського Вільного Університету, а також ректор його проф. д-р Петро Ґой, особисто сердечно вітають нових професорів, висловлюють надію і сподівання, що вони своєю жертвенною працею прислужаться справі розбудови України, внесуть помітний вклад в підвищення науково-освітнього авторитету УВУ в світі.

УВУ

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛО ЧЕЛЯДИН член УНС Відд. 211-го Т-ва ім. св. Михаїла на Статен Айленд, Н.Й. помер 17-го грудня 1992 року на 98-му році життя. Нар. в Чорткові, Україна 4-го жовтня 1894 року. Залишив у смутку сина Івана, дочок Анну Е., Мері Олсен, Неллі Ериксен. Похорон відбувся 21-го грудня 1992 року на цвинтарі Ферв'ю на Статен Айленд, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

О. Германюк, секр.

СТЕПАН ЖУРОВСЬКИЙ член УНС Відд. 295-го Т-ва ім. Святого Духа в Акрон, Огайо помер 24-го грудня 1992 року на 71-му році життя. Нар. 20-го квітня 1921 року в Україні. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку дружину Евдокію і дочку Оксану. Похорон відбувся 28-го грудня 1992 року на цвинтарі Святого Хреста в Акрон, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Керол Доріс, секр.

КАТЕРИНА ТКАЧ член УНС Відд. 473-го Т-ва ім. сот. Ю. Головінського в Монтреалі померла 25-го липня 1992 року на 92-му році життя. Нар. 1899 року в Меребовці, Україна. Членом УНС стала 1961 року. Залишила у смутку дочку Анну Безуцьку, внучку Евгенію і внука Михайла. Похорон відбувся 28-го липня 1992 року на цвинтарі Маунт Рояль в Монтреалі, Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

Віра Баніт, секр.

ЛЕВ КРАЙЦ член УНС Відд. 234-го в Елизабет, Н.Дж. помер 30-го серпня 1992 року на 67-му році життя. Нар. 29-го грудня 1924 року в Нюарку, Н.Дж. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку дружину Стефанію, сина Лева мол., дочок Сузен, Джудіт і Керін Голлмен. Похорон відбувся в National Cremation Society — 4945 East Baydrive, Clearwater, Florida.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Хитра, секр.

ГЕЛЕН МАТИШИН член УНС Відд. 287-го Т-ва „Сини України" в Джерзі Сиді, Н.Дж. померла 25-го вересня 1992 року на 86-му році життя. Нар. 1905 року в Україні. Членом УНС стала 1934 року. Залишила у смутку дочку Анну Давидович, синів — Волтера, Ґеррі, Майкла, Вілліяма і Дмитра, внуків Вілліяма, Ґері і Бруса Давидовичів. Похорон відбувся 29-го вересня 1992 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Милвилл, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Дана Ясінська, секр.

ОЛЕКСА СТОРОЖЕНКО член УНС Відд. 424-го Т-ва „Герої Крут" у Філядельфії, Па. помер 10-го лютого 1993 року на 72-му році життя. Нар. 1920 року в Модлині, Польща. Членом УНС став 1974 року. Залишив у смутку доньку Любу, сина Стефана з дружиною Іреною та внуками Степаном і Ліною. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Трипупенко, секр.

ЯКІВ КУЛИНИЧ член УНС Відд. 361-го в Ню Йорку, Н.Й. помер 27-го січня 1993 року на 98-му році життя. Нар. 24-го січня 1895 року в Україні. Залишив у смутку дочку Мері К. Гартнет, внучки — Клер і Сузен Гартнет і Мері, Елізабет Гартнет-Сайнацкі, правнучку Лару Ен Сайнацку. Похорон відбувся 28-го січня 1993 року на цвинтарі св. Патрика в Нікольсон, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Ольга Літепло, секр.

ОЛЬГА ПЕРСІНКО член УНС Відд. 349-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Менвіл, Н.Дж. померла 1-го грудня 1992 року на 67-му році життя. Нар. 3-го березня 1925 року в Менвіл, Н. Дж. Членом УНС стала 1929 року. Залишила у смутку доньку Керін, та синів Андрія і Кеннет, ближчу і дальшу родину в Америці. Похорон відбувся 7-го грудня 1992 року на цвинтарі Дойл Ветеранс Меморіял в Арнітавн, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Захарко, секр.

Йосиф Р. ПОЛЯК член УНС Відд. 155-го Т-ва „Запорозька Січ" в Перт Амбой помер 4-го лютого 1993 року на 44-му році життя. Нар. 25-го червня 1948 року в Ню Йорку, Н.Й. Членом УНС став 1977 року. Залишив у смутку дружину Меланію, дочку Довн і сина Йосифа. Похорон відбувся 8-го лютого 1993 року на українському цвинтарі в Говпловн, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Ярослав Завійський, секр.

АННА ДОРОФЕЯ член УНС Відділу 343-го Т-ва св. Анни в Рочестері, Н.Й. померла 29-го січня 1993 року на 89-му році життя. Нар. 13-го лютого 1903 року в Альден Статіон, Па. членом УНС стала 1937 року. Залишила у смутку дочок Катерін Стон і Ольгу Едвардс. Похорон відбувся 6-го лютого 1993 року на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ят!

Секретар

МАРІЯ МОРОЗ член УНС Відд. 238-го Т-ва ім. Євгена Коновальця в Бостоні, Масс. померла 5-го січня 1993 року на 97-му році життя. Нар. 5-го листопада 1895 року в Осташівцях, Україна. Залишила у смутку сина Євгена, 6 внуків і 3-ох правнуків. Похорон відбувся 9-го січня 1993 року на цвинтарі Мвнт Говп в Джамейка Плейнс, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!

Анна Ремик, секр.